

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ АМУЛЕТЪТ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

I

Отново и отново в главата ми ехти онова кошмарно свистене, сякаш от размахването на грамадни криле, към което неотдавна се прибави и друг звук — едва доловимият, далечен лай на страховито неведомо куче. Уви, това не е сън; боя се, че не може да бъде наречено и лудост, защото всичко, което се случи през последните няколко месеца, не ми оставя и капчица надежда за подобно милостиво обяснение за сполетялата ме участ.

Единственото, което остана от Сейнт Джон, е неговият обезобразен, зверски разкъсан труп. Само аз зная как и защо се стигна дотук, поради което сега горчиво съжалявам, понеже това знание безмилостно разяжда мозъка ми с дивия ужас, че и аз самият ще приключа земния си път по същия начин. По тъмните, безкрайни коридори на призрачните ми фантазии броди Немезида — черната, безформена богиня на възмездието — и тя ме обрече на самоунищожение.

Дано някой ден небесата ни простят за безразсъдството и греховните увлечения, които стовариха върху ни тази непосилна и жестока орис! Отегчени и преситени от обичайния ритъм на света, където дори насладата от романтичните трепети и страстните приключения неусетно се стопяваше като мартенски сняг, двамата със Сейнт Джон започнахме да се впускаме с необуздан ентузиазъм във всяко естетическо и интелектуално движение, което обещавахе да разсее налегналите ни скука и досада. Загадките на символистите и вълненията на прерафаелитите^[1] успяха да задържат вниманието ни за известен период от време, обаче скоро охладняхме и към тях, понеже — както е известно — всяка нова любов рано или късно губи тръпнещото си очарование.

Единствено мрачната философия на декадентите можеше да ни спаси. Навярно тя успя да прикове и задържи капризния ни интерес само защото се потопихме постепенно в най-потайните и мрачни глъбини на това дяволско учение, без да бързаеме да пресушим този

демоничен бокал на един дъх. Не след дълго обаче дори Бодлер и Юисманс^[2] престанаха да разпалват въображението ни и двамата със Сейнт Джон решихме да възвърнем изгубената тръпка, като прибегнем до по-екстремни и необичайни приключения и преживявания. Именно тази емоционална необходимост ни накара да се впуснем в едно противоестественно и отвратително забавление, за което дори сега — въпреки състоянието на неистов ужас, в което се намирам — си спомням с дълбоко разкаяние и срам, защото не бих могъл да го определя другоаче, освен като крайно проявление на порока и светотатството. Казано по-простичко, онова, което двамата със Сейнт Джон дръзнахме да практикуваме, се изразяваше в оскверняването и обругаването на човешки гробове.

Не бих могъл да вдигна докрай завесата и да разбуля всички подробности от потресаващите ни набези, нито пък да изброя дори малка част от ужасяващите трофеи, „изложени“ в скверния музей, който решихме да си направим у дома — в грамадната каменна къща, където живеехме само двамата, без натрапчивото присъствие на каквато и да е прислуга. Трудно е човек да си представи по-чудовищно, прокълнато и богохулно място; там давахме воля на сатанинските си желания и с виртуозно извратен вкус подреждахме и аранжирахме една невъобразима вселена, изтъкана от ужас и поквара, за да задоволим най-черните си страсти и потребности.

Създадохме нашия светотатствен храм в тайна зала, скрита дълбоко под земята. Грамадни крилати демони, изсечени от базалт и оникс, озаряваха помещението с призрачно зеленикави и оранжеви отблясъци, които струяха през широките им, зловещо раззинати челюсти. От скритите в стените тръби, пълни с въздух, се лееха тревожни мелодии, завихрени в танца на смъртта, които сякаш подканваха алените изчадия от гробниците да се надигнат и зареят в кръг. От същите тези тръби според желанията ни се разнасяха най-различни ухания: от аромат на ефирни бели лилии и наркотично натрапчиви благовония от погребенията на ориенталските царствени особи до — ужасявам се само при спомена за това — отблъскващата зловонна смрад на прясно разкопани гробове.

Покрай стените бяха наредени автентични саркофази с древни мумии, редом с прекрасно обработени от специалисти-препаратори човешки трупове и старинни надгробни камъни, които бяхме

откраднали от гробищата на църковните дворове по целия свят. В издълбаните в стените ниши нареждахме черепи с всякакви форми и размери, разнообразени от цели мъртвешки глави в различни стадии на разложение. Там човек можеше да се полюбува както на изсъхналите, плешиви темета на прочути благородни и знатни покойници, така и на мъничките, чисти и златисти главички на новородени пеленачета, погребани съвсем наскоро в рохкавата пръст.

В музея бяха изложени и множество скулптури, статуетки и картини, изобразяващи различни дяволски изчадия и други зловещи същества. Повечето произведения бяха плод на собствените ни ръце — на Сейнт Джон и моя милост. Дори си ушихме специална папка от мургава човешка кожа, в която подредихме най-скверните и омерзителни рисунки, сътворени от непознати и анонимни творци. Между впрочем, за част от творбите се носеха слухове, че са излезли изпод четката на самия Гоя^[3], който така и не посмял да признае авторството си пред своите почитатели. Колекционирахме и най-различни музикални инструменти — струнни, духови и дървени, — от които двамата със Сейнт Джон понякога изтръгвахме изпълнени с префинена болезненост дисхармонии. Що се отнася до другите разнообразни трофеи, заграбени от разкопаните гробове по целия свят в резултат на човешката лудост и перверзия, те бяха наредени по лавиците на инкрустирани абаносови скринове, вградени в стените. Точно там се намираше и онази ужасна находка, за която дори не бива да споменавам. Слава богу, че събрах необходимата смелост да се отърва от нея, преди да взема категоричното решение да приключа със себе си.

Всички тези грабителски „екскурзии“, които си организирахме, за да се сдобиваме с безценни трофеи, неизменно представляваха виртуозни и дълго помнещи се артистични спектакли. Разбира се, ние не действахме като някакви си среднощни разбойници, които крадат от гробовете с цел забогатяване, и работехме при ясни и строги правила, като се съобразявахме както със собственото си настроение, така и с много други фактори, като околния пейзаж, особеностите на местността, спецификата на годишния сезон и конкретната фаза на луната. За нас тези развлечения бяха възможно най-изискана и изтънчена естетическа проява, олицетворение на творческото ни себеизразяване, ето защо и подхождахме с такъв перфекционизъм към

всеки детайл от подготовката си. Изборът на неподходящ час, прекомерната светлина или твърде влажната почва можеха да съсипят приятната възбуда, която ни обхващаше, докато ексхумирахме зловещите, ухилени трофеи от пръстта. Стремежът ни към нови приключения и жаждата ни за пикантни случки не познаваха насита. Сейнт Джон винаги заемаше лидерската позиция — все пак беше роден водач — и именно той ни доведе до нечестивото, прокълнато място, където ни връхлетя ужасяващата, фатална участ.

Защо проклетата съдба ни накара да отидем на онова отвратително холандско гробище? Предполагам, че сме били заинтригувани от мрачните легенди и предания, нашепващи за зловещ осквернител на гробове, който преди повече от пет столетия откраднал необикновен предмет с тайнствена сила от неведома крипта. И досега си спомням последните мигове, предшествващи откритието на удивителната находка — бледата есенна луна, проблясваща над паметните плочи, които хвърляха зловещо издължени сенки; гротескните дървета, чиито изсъхнали и прекършени клони падаха до изсъхналата трева, и порутените надгробни камъни; безчислените пълчища едри прилепи, които чертаеха необозримите си траектории на фона на сребърното лунно сияние; древната, обвита в бръшлян църква; фосфоресциращите насекоми, които приличаха на запалени свещи над изпочупените паметници; зловонието на гниеца пръст, разлагаща се растителност и още нещо, което се смесваше с по-слабите миризми, които бризът довяваше от далечните мочурища и морета... Най-ужасяващ обаче беше странният, едва доловим гърлен лай на някакво огромно куче, което не виждахме и не знаехме къде се намира. Щом дочухме това лаене, веднага се сетихме какво нашепваха селяните от тези краища — за същия този гроб, който в момента разравяхме. Как преди столетия точно тук открили разкъсаните и обезобразени тленни останки на същия грабител, до чийто ковчег тъй неудържимо се домогвахме — оглозганият му труп бил осеян с десетки следи от зъбите и ноктите на неведом, неописуем звяр.

И сега с кристална яснота си спомням всичко, сякаш беше вчера — как лопатите ни разравяха пръстта, покрила гроба на онзи прокълнат изверг... Колко се вълнувахме от дръзкото си деяние... Бледата луна, която ни наблюдаваше отгоре с изцъкленото си око... Страшните надвиснали сенки... Гротескните, уродливи дървета...

Древната църквичка, която сякаш сочеше подигравателно към небето с островърхия си, подобен на изпружен пръст шпил... Танцуващите насекоми, които приличаха на завихрени в танца на смъртта погребални свещички... Едрите прилепи, стрелкащи се в мрака... Отвратителните миризми, атакуващи обонянието ни... Тихото свистене на нощния бриз и необяснимото, едва доловимо, незнайно откъде ехтящо лаене, в чието действително съществуване нито аз, нито спътникът ми бяхме убедени. Ненадейно лопатите ни прозвъннаха, натъквайки се на масивен четвъртит обект, покрит с гнусна коричка от налепи и минерални отлагания от влажната почва, която дълго време не е била разравяна. Оказа се, че ковчегът е изненадващо здрав и тежък, ето защо сериозно се затруднихме, докато успеем да го отворим. Дали усилията си струваха, щяхме да разберем съвсем скоро; и двамата със Сейнт Джон буквално изгаряхме от нетърпение да разберем какво е съдържанието на находката ни.

Въпреки че от погребението на осквернителя бяха изминали цели пет века, открихме, че учудващо голяма част от костите му бяха запазени, при това в неестествено добро състояние. Макар и прекършен на няколко места от челюстите на съществото, което бе погубило мъжа, скелетът изглеждаше съвсем цял, черепът бе чист и бял и дългите остри зъби бяха по местата си. Можех да си представя как в зеещите очни кухини някога е горял същият дяволски пламък, който сега искреше и в нашите очи. В ковчегата имаше и нещо като амулет с доста непривична и екзотична форма, който навярно бе украсявал шията на покойника навремето. Представляваше крилата фигура на неизвестно създание, наподобяващо чудовищна хрътка — или може би сфинкс — с издължена, почти кучешка муцуна. Статуетката изглеждаше въплъщение на самото съвършенство — беше изработена от зелен нефрит в най-добрите традиции на ориенталското изкуство. Въздействието на амулета бе подчертано отблъскващо; той сякаш въплъщаваше едновременно смъртта, злонамереността и нечовешката свирепост. Върху него бе гравирани и някакъв надпис, ала езикът се оказа непознат както за мен, така и за Сейнт Джон. От долната страна на чудноватия предмет, точно под основата му, имаше изображение на зловец череп, наподобяващ печатно клеймо — най-вероятно бе добавено от незнайния майстор, който го беше изработил по поръчка.

Още в мига, в който зърнахме мистериозния амулет, ние решихме, че ще го вземем; дълбоко вътре в себе си усещахме, че точно това е наградата, заради която копахме изнурително онази нощ. И двамата бяхме уверени, че едва ли ще намерим по-ценна вещ във вековния гроб. И макар в началото странният предмет да ни изглеждаше напълно чужд и забулен в тайнственост, след внимателен и задълбочен оглед открихме нещо познато в него. Навярно обикновените, здравомислещи изследователи на изкуствата и литературата не биха забелязали нищо особено в причудливата статуетка, ала ние стигнахме до заключението, че именно за този скверен талисман намеква безумният арабин Абдул Алхазред в ужасяващия си „Некрономикон“. Безценната ни находка представляваше символ на отвратителния таен култ на чернопоклонниците, които се хранели с човешки трупове — тази страховита секта се подвизавала нейде из зловеците равнини на прокълнатия Ленг, ширещи се из затъntenите дебри на Централна Азия, за които мълвят старинните сказания. Дватама със Сейнт Джон ясно си спомняхме написаното от арабския демонолог за мрачните същества, които разкъсвали и раздирали плътта на умрелите; очертанятията на амулета, както пишеше в „Некрономикон“, отразявали тайнствените, свръхестествени свойства на душите на онези хора, които разкъсвали и изяждали мъртвците.

Грабнахме зеления нефритен предмет и отправихме последен поглед към ухиленото бледо лице на последния му притежател, преди да затворим ковчега и да заринем обратно гроба. Докато се отдалечавахме от злокобното място (амулетът бе прибран на сигурно място в джоба на Сейнт Джон), внезапно забелязахме — а може би ни се привижда? — как прилепите се спускат към наскоро разкопаната пръст, сякаш настървено се нахвърляха върху някаква отблъскваща плячка. Ала тъй като точно в този миг есенната луна бе забулена от облак, си казахме, че най-вероятно само така ни се е сторило. Още на следващия ден напуснахме Холандия с параход и по време на плаването към родината на няколко пъти ни се причу някакъв едва доловим, ехтящ в далечината лай на грамадно куче. Есенният вятър обаче виеше толкова тъжно и меланхолично, че ние побързахме да припишем странните звуци на природната стихия.

II

Ала ето че не бе изминала и седмица, откакто се завърнахме в Англия, и започнаха да ни се случват странни и необясними събития. Както вече споменах, двамата със Сейнт Джон живеехме сами — досущ като отшелници, без приятели и прислуга — в едно старинно имение с множество стаи, построено край затънтено и неприветливо тресавище; поради тази причина рядко се случваше някой да похлопа на вратата ни. Изведнъж обаче започнахме да чуваме отчетливо тропане не само по вратите, но и по прозорците — както на долния, така и на горния етаж. После ни се привидя голямо, едро туловище, което успя да затъмни пълната луна, надничаща през прозореца на библиотеката, а друг път чухме някъде съвсем наблизко отчетливо свистене, сякаш от размахване на грамадни криле. Всеки опит за разпитане на мистерията, който провеждахме, приключваше без каквито и да е отговори или разумни обяснения. Накрая започнахме да се убеждаваме, че всичко е плод на въображението ни — че нашите собствени извратени фантазии ни караха да чуваме далечния лай, както в онази нощ на сред холандското гробище. Що се отнася до зеления нефритен амулет, поставихме го в една ниша в музея ни и от време на време палехме специални ароматизирани свещи пред него. Освен всичко друго, на няколко пъти препрочетохме страховития „Некрономикон“ на безумния арабин Абдул Алхазред — особено онези места, където се говореше за взаимодействието между душите на привиденията и символите, в които се въплъщават. Обаче колкото повече научавахме, толкова повече нарастваха и притесненията ни. И не след дълго ни връхлетя същинският ужас.

Вечерта на двацет и четвърти септември 19... година някой почука на вратата на стаята ми. Естествено, помислих си, че Сейнт Джон иска да ме навести, така че го поканих. В отговор обаче дочух единствено пронизителен сардоничен смях. Когато станах и отворих вратата, насреща ми нямаше никого. Коридорът беше абсолютно пуст. Отидох да събудя Сейнт Джон и веднага разбрах, че това не е било

някаква шега, защото приятелят ми също беше не по-малко разтревожен. Именно през тази нощ далечният призрачен лай, отекващ над тресавището, се превърна в реална — и несъмнено пагубна — заплаха.

Четири дни по-късно, докато се намирахме долу в своеобразния ни музей, някой започна да драска по вратата, която водеше към тайното стълбище на библиотеката. Този път се уплашихме не на шега, защото към обичайния ни страх от неизвестното вече се прибавяха и все по-реалните ни опасения, че някой може да е надушил нещичко и тайната ни колекция току-виж излязла наяве. След като угасихме цялото осветление, пристъпихме към вратата и с едно мълниеносно движение я отворихме. Тутакси почувствахме върху лицата си мощния порив на незнайно откъде появил се вятър и съвсем ясно дочухме чудновата смесица от заглъхващи звуци — на някакво шумолене, хихикане и непонятно, забързано говорене. В този момент вече не бяхме сигурни в нищо — дали сме изгубили разсъдъка си и всичко случващо се е плод на болните ни фантазии, или пък действително бяхме станали свидетели на реални, истински събития. Сигурни бяхме само в едно — думите, които чухме, бяха изговорени на холандски език.

Оттогава насетне двамата със Сейнт Джон заживяхме в странното състояние на непрекъснато разрастващ се ужас, примесен с някаква нелепа, зловеща екзалтация. Най-логичното обяснение за това обстоятелство беше, че странните увлечения, които споделяхме, малко по малко са ни тласкали неусетно към лудостта. От време на време се увеличахме и дори прекомерно драматизирахме, като се изкарвахме жертви на кошмарна, предначертана орис. Странните събития, от своя страна, тъй безмилостно ни връхлитаха едно подир друго, че от един момент нататък даже престанахме да ги броим. Отдалеченият и потаен наш дом се беше оживил от зъл демон, чийто непрекъснат лай кълтеше все по-силно и по-силно над тихото, задрямало в мъртвешки сън тресавище.

На двайсет и девети октомври открихме под прозореца на библиотеката следи от отпечатъци — бяха оставени в меката почва пред сградата от някакво невъобразимо същество, което и да искаш, пак не бих могъл да опиша. Необикновените дири си останаха пълна загадка, досущ като безчислените орди едри прилепи, които

непрекъснато се увеличаваха и описваха шеметни въздушни пируети около къщата ни.

Този кошмар достигна връхната си точка на осемнайсети ноември вечерта, когато Сейнт Джон се прибираще към дома ни от железопътната гара. Ненадейно бил нападат от неизвестен звяр, който започнал да гризе плътта му и не след дълго го разкъсал на парчета. Изтерзаните му викове достигнаха и до къщата ни и аз веднага се втурнах навън, за да му се притека на помощ. Докато се приближавах към падналото тяло, дочух зловещо свистене на крила, след което зърнах неясния, смътен силует на неведомо същество, което се смаляваше в небето на фона на изгряващата луна. Щом коленичих до Сейнт Джон, установих, че приятелят ми е на прага на смъртта и не може да говори свързано. Единственото, което успя да промълви, беше следното:

— Амулетът... тази проклета твар...

След това издъхна. Единственият ми близък приятел напусна този свят като безформена и обезобразена купчина плът.

Следващата нощ погребях кървавите останки в занемарената градина зад къщата и изрецитирах едно от дяволските заклинания, които Сейнт Джон толкова обичаше приживе. Тъкмо привършвах с церемонията, когато откъм блатото се разнесе лай на грамадно куче. Въпреки едрата луна, която светеше ярко в небето, не посмях да погледна нататък и да се уверя с очите си. Когато най-сетне събрах смелост да вдигна поглед към обвитото в мъгла тресавище, зърнах размитите очертания на грамадна черна сянка, която се носи от хълм на хълм право към мен, а единственото, което можех да сторя аз, бе да притисна лицето си към черната пръст.

Изгубих представа за времето; не зная колко дълго съм останал така, преди да се върна в нашия — всъщност вече само мой — дом и да проведе най-страховитото от всички досегашни поклонения пред тайнствения амулет от зелен нефрит.

Изпитвах безумен страх да обитавам сам-самичък голямата къща край тресавището, ето защо — след като изгорих или зарових дълбоко всички експонати от кощунствената ни колекция — заминах за Лондон, като взех със себе си единствено амулета. Ала изглежда не ми е било съдено да намеря покой, защото само след три нощи отново чух зловещия лай, а след седмица вече неизменно усещах как всяка вечер,

веднага щом падне мрак, нечии пронизващи очи не ме изпускат от поглед. Една нощ, тъкмо се разхождах по крайбрежието Виктория^[4], защото имах нужда да подишам малко чист въздух, когато забелязах как някаква тъмна сянка затулва отражението на един от фенерите във водата. В същия момент почувствах хладен порив на вятъра — доста по-силен от обичайния нощен бриз — да се завихря около мен и изведнъж осъзнах, че онова, което бе погубило Сейнт Джон, съвсем скоро ще убие и мен.

На следващия ден опаковах багажа си, взех зеления амулет и отплавах за Холандия. На чия ли милост се надявах, ако успеех да върна амулета на страшния му мъртъв собственик? Не бих могъл да кажа. Смятах обаче, че съм длъжен да изпробвам всички варианти, съдържащи поне зрънце логическо мислене. Все още нямах и най-бегла представа защо някаква дяволска хрътка би ме преследвала, нито пък каква е връзката ѝ с амулета, но понеже за първи път чух лая ѝ на холандското гробище, а и самият Сейнт Джон ме предупреди за зловещия талисман — и как кражбата му ни е навлякла проклятие, — реших, че отговорите са там, където започна всичко. В този ред на мисли, представете си в каква бездна на отчаянието пропадах, когато установих, че малко след като се настаних в хотела в Ротердам, крадци са проникнали в стаята ми и са задигнали единствения предмет на този свят, способен да ме спаси.

Същата вечер кучешкият лай бе необичайно силен и отчетлив, а на следващата сутрин прочетох за ужасяващо престъпление, извършено в един от по-затъntenите и западнали райони на града. Живеещите там бяха изпаднали в шок от страшната трагедия, сполетяла съседите им. В мизерната бърлога на семейство, изхранващо се предимно с кражби, нахлуло неузнаваемо същество, което разкъсало хората по най-жесток начин, без да оставя каквито и да е отпечатъци или следи. Освен обичайната среднощна глъчка, вдигана от пияниците в квартала, през цялата нощ съседите дочуваха и далечния, неизвестен и несекващ лай на някакво грамадно куче.

Това стечение на обстоятелствата ме накара отново да посетя онова мерзко гробище, където бледата зимна луна хвърляше страховити сенки, голите дървета мрачно скланяха сгърчените си клони над попарената от студа, изсъхнала трева и пропуканите надгробни плочи, а обраслата в бръшлян църква сякаш сочеше

присмехулно с островръхия си шпил към намръщаното небе, докато среднощният вятър надаваше призракен вой над замръзналите мочурища и ледените морски води. Дадох си сметка, че поне за момента лаенето е съвсем слабо и за мое изумление съвсем затихна, докато се приближавах към неотдавна обругания от самия мен гроб. При появата ми в небето се издигна многочислено ято неестествено едри прилепи, които сякаш започнаха да чертаят злокобни мрежи над угнетяващия пейзаж.

Не съм съвсем сигурен защо точно се върнах при онзи гроб — може би за да се помоля, а може би да се извиня и да потърся опрощение. Каквато и да бе причината, аз буквално се нахвърлих върху скованата от студ земя и се заех да разравям полузамръзналата почва с хищно настървение. Смътно осъзнах, че действията ми са ръководени както от собственото ми отчаяние, така и от нечия чужда, влияеща ми сякаш отвън воля. В интерес на истината разкопаването се оказа по-лесно, отколкото очаквах, като се изключи едно непредвидено обстоятелство — от небето се спусна мършав, изпосталял от глад лешояд, който започна трескаво да рови из разсипаната наоколо пръст; нямах друг избор и набързо премазах главата му с острия връх на лопатата. Когато най-накрая се докопах до продълговатия дървен ковчег, отместих прогнилия му, разяден от времето и червеите капак, без въобще да подозирам, че това всъщност е последната рационална — и напълно осъзната — постъпка в живота ми.

Във вътрешността на старинния, скован преди няколко столетия ковчег, под гъсто преплетените тела на огромните и жилести (все едно изсъхнали) спящи прилепи, лежеше същото костеливо същество, чийто гроб сравнително неотдавна бе ограбен от двама ни със Сейнт Джон. Сега обаче скелетът на мъртвеца изобщо не изглеждаше тъй чист и потънал в покой, както го бяхме зърнали тогава. Първото, което забелязах, беше, че е покрит със засъхнала кръв, късчета чужда плът и изтръгнати снопове коса... а миг по-късно улових хищно вперения в мен взор на фосфоресциращите очни кухини и зърнах дългите, плувнали в кръв остри зъби, които зловещо проблясваха, сякаш намеквайки за предстоящата ми гибел. В следващия момент от изкривените в дяволска усмивка челюсти се разнесе гърлен, сардоничен лай — сякаш издаван от гигантска демонична хрътка — и аз зърнах в окървавените, полуразложени ноктести ръце-лапи на

изчадието добре познатия нефритен амулет, който бях изгубил. Едва намерих сили да надам измъчен, нечовешки вой, след което се втурнах с всички сили по-далеч от това прокълнато място; част от мен си даваше сметка, че ужасените вопли, ехтящи от разтрепераните ми устни, от време на време се редуват с пристъпи на истеричен кикот.

Безумието се носи в нощта, обзидило звездния вихър... Нокти и зъби, заострени през всичките тези столетия на хранене с трупове... Алена смърт, процеждаща се на кървави капки върху прилепите, устроили си оргия над черните като нощта руини на заровените храмове на Велиал... Сега, когато чудовищният лай на тази мъртва, безплътна твар с всеки следващ миг ехти все по-силно и по-силно, а размахването на огромните ципести криле неумолимо се приближава, само зареденият револвер ще ме дари с покой и избавление от безименния и неназовим кошмар.

[1] Прерафаелитското братство обединява група английски художници, поети и критици от средата на деветнайсети век. Основано е от Уилям Холман Хънт, Джон Миле и Данте Габриел Росети. Те искали да отхвърлят това, което смятали за механистичен подход в изкуството, понеже били убедени, че класическите пози и елегантните композиции на Рафаел са оказали покваряващо влияние върху академичното преподаване на изкуството — Б.пр. ↑

[2] Жорис-Карл Юисманс (1848–1907) — френски писател, един от основоположниците на техниката „поток на съзнанието“, чието творчество се характеризира с натуралистични и декадентски тенденции. Става известен на широката публика със „сатанинския“ си роман „Бездната“ — Б.пр. ↑

[3] Франсиско Хосе де Гоя (1746–1828) — испански живописец и график, дворцов художник на Испанската корона. Смятан е за последния от старите майстори и за първия от модерните — Б.пр. ↑

[4] Крайбрежието Виктория — част от крайбрежието на река Темза, автомобилен път и пешеходна зона, които се простират от Уестминстър до Лондонското Сити — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.